

Hörcsög vendége

Télire fordult az idő. Hó lepte be a világot, eltakarta az utakat, megülte a csontos fákat, vedlett bokrokat. Ameddig a szem ellátott, mindenütt csupa fehér. A madarak elköltöztek vagy elbújtak, csak egy árva cinke siránkozó hangját lehetett hallani.

Hörcsög meleg szobájába húzódott és pipázgatva naphosszat olvasott. Olykor elővette a kapcsos könyvet, s ceruzáját megnyalazva, nagyokat pöfékelve verset írt. A decemberről kacskaringós betűivel ezt írta:

December,
a legöregebb ember:
bajusza dér,
szakállá dér,
hóbekecsben csak üldögél...

Itt megakadt, s hosszan elgondolkodott. Még a pipája is kialudt. Közben beesteledett: a téli nap, mint óriási könnycsepp gördült le az ég szempillájáról. Sötét lett, meg kellett gyújtani a gyertyát. Kinn szilaj szél nyargalászott, meg-megzörgette az ablakot, melynek üvegére jégvirágot rajzolt a fagy. Hörcsög fát rakott a tűzre, meggyújtotta a pipáját és az asztalra könyökölve gondolataiba mélyedt. Nemsokára újra róni kezdte a sorokat:

Már nappal este van,
a csöndnek teste van,
nyomában ezüst patkónyomok
az égen a csillagok.

Fölnézett az égre, ahol a hideg téli csillagok valóban úgy szikráztak, mint a patkónyomok. Becsukta a könyvet, majd az újra kialudt pipából kiverte a hamut, amikor valaki kopogtatott az ajtón.

– Tessék! – szólt ki, miközben azon tűnődött, vajon ki lehet az, ilyen későn, ilyen komisz időben?

– Jó estét! – nyitott be Egérke zúzmarás bajusszal. – Hú, de hideg van odakinn! Megengeded, hogy megmelegedjek?

– Melegedj, Egérke – mondta Hörcsög, s a széket a kályha mellé húzta. – Ülj ide, itt jó meleg van.

Egérke a székre huppant, kényelmesen elnyújtózott, de a fogai még mindig vacogtak.

– Hogyne fáznál Egérke, hiszen még bunda sincs rajtad! – mondta Hörcsög, miközben elemózsiát rakott az asztalra.

– Jaj, ne is mondd! – sopánkodott Egérke. – Hiszen nincs is bundám, tavaly eladtam egy marék búzáért. Mert ugye, az élelem mégiscsak fontosabb mint a bunda?!

– Hm, hm – csóválta fejét Hörcsög. – Ami igaz, az igaz. De tudod mit, van nekem egy kopott bekecsem, szívesen neked adom.

– Nem, nem – tiltakozott Egérke. – Nem fogadhatom el, még szükséged lehet rá.

– Ugyan hagyd, semmiség az egész – mondta Hörcsög.

A tűz pattogva égett: vörös, sárga és kék lángok hancúroztak a kályhában. Szótlanul bámulták. Hörcsög talán egy újabb versen töprengett, amely a tűzről szól majd. Ki tudja?

Egérke szép csöndben elszenderedett. Hörcsög gondosan bereteszelte az ajtót, majd ő is nyugovóra tért.

Reggel, mikor Egérke ásítózva fölkelt, Hörcsög már talpon volt.

– Hogy aludtál? – kérdezte.

– Mint a tej – mondta Egérke, s nagyokat nyújtózkodott. – Rég aludtam ilyen jóízűen. De hát nem is csoda: éhes sem voltam, nem is fáztam. S mindezt neked köszönhetem. Mondd csak, Hörcsög barátom, miért adtál ennem, miért adtad nekem a bekecsed? Mondd, miért?

– Mert éhes voltál, mert fáztál.

– Jó, jó. De én talán sohasem tudom viszonzni neked. És lehet hogy majd te is fogsz fázni, te is fogsz éhezni.

– Az lehet – mondta elgondolkozva Hörcsög. – De amikor adunk, nem gondolunk arra, hogy visszakapjuk-e valaha is. Így van ez, Egérke: adunk, mert úgy érezzük, adni kell.

– Érdekes – mondta Egérke. – Nagyon érdekes.

Olyan jóleső melegséget érzett a szíve tájékán.